

Danielin kirja – sata yhdeksän

Profetian kolminkertaisen sovelluksen paljastaminen: Ilmestyskirjan yhdeksännän luvun profeetallinen merkitys ja nykyaikainen uskonpuhdistusliike

Jeff Pippenger
2024-03-01

Ilmestyskirjan yhdeksännän luvun ensimmäinen puolisko osoittaa viidennen pasuunan, joka on ensimmäinen voi-huuto, ja luvun toinen puolisko osoittaa kuudennen pasuunan, joka on toinen voi-huuto. Molemmat pasuunat on havainnollistettu kuvaannollisesti vuoden 1843 ja vuoden 1850 tienraivaajakaavioissa. Kun Danielin kirjan yhdennentoista luvun kuusi viimeistä jaetta avattiin sineteistään lopun aikana vuonna 1989 Neuvostoliiton romahtaessa, sadan neljänkymmenen neljän tuhannen uskonpuhdistusliike alkoi.

Vuonna 1989 tunnustettujen totuuksien joukossa olivat Raamatun historian suuret uskonpuhdistusliikkeet sekä se, että ne kaikki olivat keskenään rinnakkaisia. Kaikki profeetat ja siten jokainen pyhä historia, mukaan luettuina pyhät uskonpuhdistusliikkeet, havainnollistavat sadan neljänkymmenen neljän tuhannen lopullista suurta uskonpuhdistusliikettä, joka on myös kolmannen enkelin väkevä liike. Kun sinetöimisprosessi alkaa, alkaa myös myöhäissateen vihmominen. Uskonpuhdistusliikkeiden avaaminen vuonna 1989, jota seurasi Danielin kirjan yhdennentoista luvun kuuden viimeisen jakeen avaaminen vuonna 1992, synnytti vastustuksen ilmapiirin, kuten aina tapahtuu, kun uusi ja nykyinen totuus avataan.

Vastustettaessa Danielin yhdestoista luvun kuuden viimeisen jakeen totuutta Herra avasi sen totuuden, että pakanallisen Rooman profeetallinen historia, yhdistettynä paavillisen Rooman profeetalliseen historiaan, kahden todistajan varaan vahvistettuna, yksilöi nykyajan Rooman profeetallisen historian. Profetian kolminkertaisen sovelluksen sääntö tunnustettiin, ja sen jälkeen sitä käytettiin erehdystä vastaan puolustautumiseen sekä totuuden tunnistamiseen ja vahvistamiseen. Säännöt, jotka osoittavat, että jokainen uudistuslinja on rinnakkainen muiden uudistuslinjojen kanssa, sekä profetian kolminkertaiseen sovellukseen liittyvät säännöt, tulivat niiden sääntöjen peruskallioksi, jotka vahvistettiin kolmannen enkelin liikkeessä, niin kuin Milleriittien historiassa vahvistetut, käytetyt ja julkaistut säännöt olivat tätä esikuvallisesti ennakoineet.

Profetian kolminkertainen sovellus sääntönä avattiin sadan neljänkymmenen neljän tuhannen liikkeelle, sillä he ovat myöhäissateen liike, ja kolmannen vitsauksen islam on myöhäissateen sanoma. Profetian kolminkertaisen sovelluksen periaatteen osoitti Juudan sukukunnan Leijona jo kauan ennen kuin kolmannen vitsauksen islam saapui historiaan 11. syyskuuta 2001, sillä Hän tahtoi, että Hänen viimeisten päivien kansansa helposti tunnistaisi sen sanoman, jota kolmannen vitsauksen saapuminen edusti, kun Hän palautti kansansa Jeremian vanhoille poluille.

Ilmestyskirjan yhdeksännessä luvussa esitetty varhainen käsitys viidennestä ja kuudennesta pasuunasta ymmärrettiin Ilmestyskirjan kohdaksi, jota historia tuki kaikkein lujimmin ja selkeimmin. Uriah Smith aloittaa Ilmestyskirjan yhdeksännen luvun esityksensä käyttämällä historioitsija Keithin sanoja juuri tämän seikan osoittamiseksi.

”Tämän pasuunan selityksessä turvaudumme jälleen herra Keithin kirjoituksiin. Tämä kirjoittaja sanoo totuudenmukaisesti: ’Tuskin minkään muun Ilmestyskirjan osan tulkinnasta vallitsee selittäjien keskuudessa niin yksimielinen sopusointu kuin viidennen ja kuudennen pasuunan, eli ensimmäisen ja toisen vitsauksen, soveltamisesta saraseeneihin ja turkkilaisiin. Se on niin ilmeistä, että sitä tuskin voidaan ymmärtää väärin. Sen sijaan, että kumpakaan osoittaisi yksi tai kaksi jaetta, koko Ilmestyskirjan yhdeksäs luku jakautuu tasan molempien kuvaukseen.’ Uriah Smith, Daniel and Revelation, 495.

Ensimmäisen ja toisen voi-huudon välinen lukujako erottaa ensimmäisen voi-huudon historian, jota edustaa Muhammed. Se sijoittuu maantieteellisesti siihen, mitä historioitsija Alexander Keith kutsuu saraseeneiksi, ja mitä me nykyään kutsuisimme Arabiaksi. Toisen voi-huudon historia, jota edustaa Osman I, sijoittuu maantieteellisesti Turkkiin, jonka historioitsija määrittelee turkkilaisiksi. Ensimmäisen voi-huudon historia sijoittui Arabiaan ja täyttyi siellä, islamin ja Muhammedin syntymäseudulla. Toisen voi-huudon historia sijoittui Turkkiin ja täyttyi siellä, Osmanien valtakunnan syntymäseudulla.

Ensimmäisen voihuudon historia osoittaa sodankäynnin, joka kohdistui Roomaa vastaan itsenäisten satureiden toimesta, joiden ainoa keskinäinen liitto toistensa kanssa oli islamin uskonto. Toisen voihuudon historia osoittaa sodankäynnin, joka kohdistui Roomaa vastaan järjestäytyneen uskonnon ja valtiovallan toimesta, jota kutsutaan kalifaatiksi. Kummassakin tapauksessa, olipa kyse Mohammedin edustamasta Roomaa vastaan käydystä itsenäisestä sodankäynnistä tai Ottomanin, eli Osmanien valtakunnan, edustamasta järjestäytyneestä sodankäynnistä, sodankäynnin tapa oli hyökätä äkillisesti ja odottamatta. Se ei ollut sellaista sodankäyntiä, jota käytiin pukemalla kaikki sotilaat samanvärisiin univormuihin, järjestämällä sotilaat riviin ja marssittamalla heidät eteenpäin tykkituleen, kuten oli tuon ajan sotilaallinen tapa. Sana ”assassiini” perustuu islamilaiseen sodankäynnin tapaan iskeä äkillisesti ja odottamatta, mikä tavallisesti johti myös hyökkääjän kuolemaan.

Sana ”assassin” on johdettu arabian sanasta ”hashshashin”, joka puolestaan tulee sanasta ”hashish”, joka merkitsee ”hašišia” eli kannabista. Termiä käytettiin alun perin viittaamaan salamyhkäiseen ja fanaattiseen nizari-ismaililaisten muslimien ryhmään Lähi-idässä keskiajalla. Tämän ryhmän jäsenet tunnettiin epätavanomaisista ja usein väkivaltaisista menetelmistään, mukaan lukien poliittisten murhien käyttö tavoitteidensa saavuttamiseksi. Heidän kerrotaan toisinaan nauttineen hašišia valmistautuakseen tehtäviinsä, mikä johti siihen, että termiä ”hashshashin” eli ”assassins” alettiin käyttää länsimaissa. Assassiinit toimivat keskiajalla pääasiassa Persiassa ja Syyriassa, ja heillä oli merkittävä rooli tuon ajan erilaisissa poliittisissa konflikteissa ja murhissa. Termi ”assassin” kulkeutui lopulta eurooppalaisiin kieliin, joissa sillä alettiin viitata yleisemmin henkilöihin, jotka suorittavat poliittisia tai kohdennettuja surmia.

Tämä sodankäynnin muoto on tärkeä kolmea voihuutoa luonnehtiva profeetallinen piirre, sillä islamin profeetallinen tehtävä on synnyttää sotaa. Symbolina islam liittyy kokonaisuudessaan sodankäyntiin, ja Ilmestyskirjan yhdeksännessä luvussa ensimmäisen ja toisen voihuudon islam on esitys niiden sodankäynnistä. Niiden sodankäynti yksilöidään Ilmestyskirjassa siksi toiminnaksi, joka vihostuttaa kansakunnat juuri ennen kuin koetusaika päättyy.

Ja kansakunnat vihastuivat, ja sinun vihasi on tullut, ja on tullut kuolleitten aika tulla tuomituiksi, ja aika antaa palkka sinun palvelijoillesi profeetoille ja pyhille sekä niille, jotka pelkäävät sinun nimeäsi, pienille ja suurille, ja hävittää ne, jotka maan turmelevat. Ilmestys 11:18.

“Kansat” tehdään “vihausiksi” juuri ennen kuin Jumalan viha tulee, ja Jumalan viha, sellaisena kuin se on Ilmestyskirjassa esitetty, on ne seitsemän viimeistä vitsausta, jotka tulevat, kun ihmisen koetusaika päättyy. Jakeessa on kolme tienviittaa: kansojen vihastuminen, Jumalan viha ja aika tuomita kuolleet. Tässä mainittu kuolleiden tuomio on jumalattomien kuolleiden tuomio, joka tapahtuu tuhannen vuoden mittaisen vuosituhannen aikana, eikä kuolleiden tutkiva tuomio, joka alkoi 22. lokakuuta 1844. Sisar White ilmaisee selvästi, että tämän jakeen kolme tienviittaa ovat erillisiä ja tapahtuvat jakeessa esitetyssä järjestyksessä.

”Näin, että kansojen viha, Jumalan viha ja aika tuomita kuolleet olivat erillisiä ja toisistaan erottuvia, toinen toistaan seuraavia, sekä myös, ettei Miikael ollut vielä noussut, eikä se ahdistuksen aika, jonka kaltaista ei ole koskaan ollut, ollut vielä alkanut. Kansat ovat nyt käymässä vihausiksi, mutta kun meidän Ylimmäinen Pappimme on päättänyt työnsä pyhäkössä, Hän nousee, pukeutuu koston vaatteisiin, ja sitten ne seitsemän viimeistä vitsausta vuodatetaan.”

”Näin, että ne neljä enkeliä pidättäisivät niitä neljää tuulta, kunnes Jeesuksen työ pyhäkössä olisi päättynyt, ja sitten tulevat ne seitsemän viimeistä vitsausta.” Early Writings, 36.

Islamin tehtävä Raamatun viimeisessä kirjassa on saattaa kansakunnat vihaan, ja tämän ne tekevät sodankäynnin kautta. Islamin tehtävä Raamatun ensimmäisessä kirjassa on saattaa jokaisen ihmisen käsi maailmassa yhtymään Islamia vastaan, jota edustaa Ismael.

Ja Herran enkeli sanoi hänelle: Katso, sinä olet raskaana ja synnytät pojan, ja annat hänelle nimen Ismael; sillä Herra on kuullut sinun kurjuutesi. Ja hänestä tulee kuin villiaasi ihminen; hänen kätensä on oleva kaikkia vastaan, ja kaikkien kädet häntä vastaan; ja hän on asuva kaikkien veljiensä nähden. 1. Mooseksen kirja 16:11, 12.

Sana ”käsi” on symbolina kuten kaikki raamatulliset symbolit, ja sillä voi olla useampi kuin yksi merkitys riippuen siitä asiayhteydestä, jossa sitä käytetään. Ylivoimaisesti ”käsi” on Raamatun profetiassa symbolina sodankäynnin vertauskuva. Heprean sana, joka on käännetty ”villi-ihmiseksi”, on sana villistä arabialaisesta aasista, johon sisältyy useita tärkeitä profeetallisia viittauksia; yksi niistä on se, että arabialainen aasi kuuluu hevoseläinten heimoon, samoin kuin hevonen. Ilmestyskirjan yhdeksännessä luvussa sekä Habakukin molemmissa pyhissä kartoissa (vuosien 1843 ja 1850 pioneerikartoissa) hevosta käytetään niiden kolmen vitsauksen islamin edustaman sodankäynnin symbolina. Islamin ensimmäinen ja viimeinen maininta, sellaisena kuin

se esitetään Ensimmäisessä Mooseksen kirjassa ja Ilmestyskirjassa, yhdistävät islamin hevoseläinten heimon symboliin (aasiin tai hevoseen), ja molemmat korostavat islamin tehtävää tuoda sodankäynti ”jokaista ihmistä” (kansoja) vastaan.

Ilmestyskirjan yhdeksännessä luvussa, jakeessa yksitoista, islamin luonne tunnustetaan, sillä profetiassa luonnetta edustaa nimi. Islamia hallitsevalle kuninkaalle annettu nimi heijastaa tuota ensimmäistä viittausta islamiin Ensimmäisessä Mooseksen kirjassa, jossa on kirjoitettu, että Ismaelin luonne eli henki ”asuu kaikkien veljiensä nähden”. Kuningas, joka hallitsee koko islamia, on Ismaelin henki (heidän kuninkaansa), jonka käsi on ”jokaista ihmistä vastaan”.

Ja heillä oli kuninkaanaan syvyyden kuilun enkeli, jonka nimi hepreaksi on Abaddon, mutta kreikaksi hänen nimensä on Apollyon. Ilmestys 9:11.

Vanhassa testamentissa, jota edustaa heprea, tai Uudessa testamentissa, jota edustaa kreikka, islamin uskonnon kannattajia hallitseva luonne tunnustetaan joko Abaddoniksi tai Apollyoniksi, joista kumpikin merkitsee ”kuolemaa ja hävitystä”. Kuolema ja hävitys ovat islamin luonne, olipa se esitettyä Vanhassa tai Uudessa testamentissa. Sen hengen erityiset ominaispiirteet, joka hallitsee jokaisessa islamin kannattajassa, yhteydessä aasin tai hevosen symboliin, ovat molemmat osatekijöitä islamia koskevissa ensimmäisissä ja viimeisissä viittauksissa. Näissä kahdessa profeetallisessa ominaisuudessa on Alfa ja Omega -tunnusmerkki. Kun sisar White määrittelee sanoman, joka herättää ne sataneljäkymmentäneljä tuhatta eloon, kolmannen enkelin väkeväksi sotajoukoksi, hän lausuu seuraavaa:

„Farishtalar to‘rt shamolni tutib turibdilar; ular jilovidan qutulib, butun yer yuzi uzra otilib ketishga urinayotgan g‘azablangan ot timsolida tasvirlangan bo‘lib, o‘z yo‘lida vayronagarchilik va o‘limni olib keladi.

„Nukkuisimmeko aivan iankaikkisen maailman kynnyksellä? Olisimmeko tylsiä, kylmiä ja kuolleita? Oi, että kirkoissamme olisi Jumalan Henki ja henkäys puhallettuna Hänen kansaansa, jotta he nousisivat jaloilleen ja eläisivät. Meidän on nähtävä, että tie on kapea ja portti ahdas. Mutta kun kuljemme sisään ahtaasta portista, sen avaruus on rajaton.” Manuscript Releases, osa 20, 217.

Neljää tuulta pidätellään sadan neljäkymmenen neljän tuhannen sinetöimisen aikana, ja nämä neljä tuulta ovat ”vihainen hevonen”, joka tuo kulkureitillään ”kuolemaa ja hävitystä”. Syyskuun 11. päivänä 2001 kolmas voi saapui profeetalliseen historiaan tuoden ”kuolemaa ja hävitystä” ja siten ”vihastaen kansakunnat”, kun se iski hengelliseen ihanaan maahan ”äkillisesti ja odottamatta”. Lokakuun 7. päivänä 2023 kolmas voi jatkoi ”kuoleman ja hävityksen” kulkuaan ja siten yhä enemmän ”vihastaen kansakuntia”, kun se hyökkäsi kirjaimelliseen ihanaan maahan ”äkillisesti ja odottamatta”. Ensimmäinen odottamaton hyökkäys merkitsi sadan neljäkymmenen neljän tuhannen sinetöimisen ajanjakson alkua, ja viimeaikainen hyökkäys 7. lokakuuta 2023 merkitsee sadan neljäkymmenen neljän tuhannen sinetöimisen päättymisajanjakson eli ”sitomisen päättämisen” alkua. Nukkuisimmeko aivan iankaikkisen maailman kynnyksellä?

Kummassakin pyhässä tienraivaajakartassa ensimmäisen ja toisen voihuudon islam on havainnollisesti esitetty islamilaisina satureina ratsastamassa sotahevosillaan. Kummassakin kuvauksessa ensimmäisen voihuudon sotahevoson ratsastaja kantaa keihästä, ja toista voihuutoa edustavan hevoson ratsastaja ampuu kiväärillä. Ero tuodaan selvästi esiin Ilmestyskirjan yhdeksännessä luvussa, sillä juuri toisen voihuudon historian aikana ruuti keksittiin ja sitä käytettiin ensimmäisen kerran sodankäynnissä. Kommentoidessaan Ilmestyskirjan yhdeksännen luvun jakeita seitsemästätoista yhdeksäntoista Uriah Smith kirjoittaa seuraavasti:

”Tämän kuvauksen ensimmäinen osa saattaa viitata näiden ratsumiesten ulkonäköön. Tuli, joka edustaa väriä, tarkoittaa punaista, sillä ”tulenpunainen” on yleinen ilmaus; jasyntti eli hyasintti sinistä; ja tulikivi keltaista. Ja nämä värit olivat suuresti vallitsevia näiden soturien vaatetuksessa; niin että kuvaus tämän näkemyksen mukaan vastaisi tarkasti turkkilaista univormua, joka koostui suurelta osin punaisesta eli helakanpunaisesta, sinisestä ja keltaisesta. Hevosten päät olivat näöltään kuin leijonien päät osoittamaan niiden voimaa, rohkeutta ja raivokkuutta; kun taas jakeen viimeinen osa epäilemättä viittaa ruudin ja ampuma-aseiden käyttöön sodankäynnin tarkoituksiin, jotka tuohon aikaan oli vasta hiljattain otettu käyttöön. Koska turkkilaiset laukoivat ampuma-aseensa ratsain, kaukana oleva katsoja näytti näkevän tulen, savun ja tulikiven lähtevän hevosten suista, niin kuin oheinen kuva havainnollistaa.

”Mitä tulee turkkilaisten ampuma-aseiden käyttöön heidän sotaretkellään Konstantinopolia vastaan, Elliott (Horae Apocalypticae, osa I, s. 482–484) lausuu näin: — ’Juuri ”tulen ja savun ja tulikiven”, Mahometin tykistön ja ampuma-aseiden, ansioksi oli luettava kolmannen osan ihmisten surmaaminen, toisin sanoen Konstantinopolin valtaus ja sen seurauksena Kreikan valtakunnan hävitys. Sen perustamisesta Konstantinuksen toimesta oli siihen mennessä kulunut nyt yli yksitoista sataa vuotta. Tänä aikana gootit, hunnit, avaarit, persialaiset, bulgarit, saraseenit, venäläiset ja myös ottomaaniturkkilaiset itse olivat tehneet vihamielisiä hyökkäyksiään tai piirittäneet sitä. Mutta sen linnoitukset olivat heille valloittamattomat. Konstantinopoli säilyi, ja sen mukana Kreikan valtakunta. Tästä johtui sulttaani Mahometin huoli löytää se, mikä poistaisi esteen. ”Voitko valaa tykin”, hän kysyi hänen luokseen loikanneelta tykkien valmistajalta, ”niin suuren, että sillä voidaan murtaa Konstantinopolin muuri?” Silloin valimo perustettiin Adrianopoliin, tykki valettiin, tykistö valmistettiin, ja piiritys alkoi.”

On todellakin huomionarvoista, kuinka Gibbon, aina tiedottomana Ilmestyskirjan profetian selittäjänä, asettaa tämän uuden sodankäynnin välineen kuvauksensa etualalle kaunopuheisessa ja vaikuttavassa kertomuksessaan Kreikan valtakunnan lopullisesta katastrofista. Sen valmisteluksi hän esittää ruudin äskettäisen keksimisen historian, „tuon salpietarin, rikin ja hiilen seoksen”; kertoo sen aiemmasta käytöstä sulttaani Amurathin toimesta sekä myös, kuten edellä on sanottu, Mahometin suurempien tykkien valimosta Adrianopolissa; sitten itse piirityksen edetessä kuvaa, kuinka „keihäiden ja nuolten ryöppyjä säestivät muskettien ja tykkien savu, ääni ja tuli”; kuinka „turkkilaisen tykistön pitkä rivi oli suunnattu muureja vastaan, neljäntoista patterin jylistessä samanaikaisesti helpoimmin saavutettaviin kohtiin”; kuinka „linnoitukset, jotka olivat aikakausten ajan kestäneet vihamielistä väkivaltaa vastaan, riisuttiin joka puolelta ottomaanitykkien toimesta, monia murtokohtia avattiin, ja Pyhän Romanuksen portin lähellä neljä tornia tasoitettiin maan tasalle:” kuinka, kun

„juoksuhautoista, kaleereista ja sillalta ottomaanitykistö jylisi joka puolelta, leiri ja kaupunki, kreikkalaiset ja turkkilaiset, peittyivät savupilveen, jonka saattoi hajottaa ainoastaan Rooman valtakunnan lopullinen pelastus tai tuho:” kuinka „kaksinkertaiset muurit typistettiin tykkien avulla rauniokasaksi:” ja kuinka turkkilaisten lopulta „noustessa esiin murtokohdista” „Konstantinopoli kukistettiin, sen valtakunta syöstiin kumoon, ja sen uskonto poljettiin tomuun muslimivalloittajien toimesta.” Sanon, että todellakin ansaitsee huomiota, kuinka selvästi ja vaikuttavasti Gibbon lukee kaupungin valloituksen ja siten valtakunnan hävityksen ottomaanitykistön ansioksi. Sillä mitä muuta se on kuin selitys profetiamme sanoihin? „Näiden kolmen kautta surmattiin kolmas osa ihmisistä, tulen ja savun ja rikin kautta, jotka lähtivät ulos niiden suusta.”

”JAE 18. Näiden kolmen kautta surmattiin kolmas osa ihmisistä: tulen, savun ja tulikiven kautta, jotka lähtivät heidän suustaan. 19. Sillä niiden voima on niiden suussa ja niiden hännissä; sillä niiden hännät olivat käärmeiden kaltaiset, ja niissä oli päät, ja niillä ne tekevät vahinkoa.’

”Nämä jakeet ilmaisevat käyttöön otetun uuden sodankäyntitavan tuhoisan vaikutuksen. Näiden välineiden — ruudin, ampuma-aseiden ja tykkien — avulla Konstantinopoli lopulta kukistettiin ja annettiin turkkilaisten käsiin.” Uriah Smith, Daniel and Revelation, 510–514.

हम अगले लेख में तीसरे हाथ के अध्ययन को जारी रखेंगे।

”Heräsin viime yönä unestani mieleni yllä raskas taakka. Olin esittämässä sanomaa veljillemme ja sisarillemme, ja se oli varoituksen ja opetuksen sanoma koskien joidenkuiden työtä, jotka kannattavat virheellisiä teorioita Pyhän Hengen vastaanottamisesta ja sen toiminnasta inhimillisten välikappaleiden kautta.

Minulle osoitettiin, että meidän keskuuteemme tulisi jälleen sanoman viimeisinä päivinä sellaista kiihkoilua, joka muistuttaa sitä, jota meidät kutsuttiin kohtaamaan ajan päättymisen jälkeen vuonna 1844, ja että meidän on kohdattava tämä paha nyt yhtä päättäväisesti kuin kohtasimme sen varhaisissa kokemuksissamme.

”Me seisomme suurten ja juhlallisten tapahtumien kynnyksellä. Profetiat täyttyvät. Omituista ja vaiheikasta historiaa merkitään taivaan kirjoihin — tapahtumia, joiden ilmoitettiin pian edeltävän Jumalan suurta päivää. Kaikki maailmassa on epävakaa tilassa. Kansat ovat vihoissaan, ja suuria sotavalmisteluja tehdään. Kansa juonittelee kansaa vastaan ja valtakunta valtakuntaa vastaan. Jumalan suuri päivä rientää suuresti. Mutta vaikka kansat kokoavat joukkojaan sotaan ja verenvuodatukseen, enkeleille annettu käsky on yhä voimassa, että heidän tulee pidättää neljää tuulta, kunnes Jumalan palvelijat on sinetöity heidän otsiinsa.” Selected Messages, kirja 1, 221.